

Arrest

nr. 228 208 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. AVALOS DE VIRON
Dageraadstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie houdende het opleggen van een inreisverbod, van 23 december 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat S. AVALOS DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voorafgaandelijk wordt erop gewezen dat de beslissingen die door de verwerende partij werden genomen maar later werden ingetrokken niet vermeld worden omdat ze worden geacht nooit te hebben bestaan. Evenmin wordt melding gemaakt van de verschillende arresten die werden gevelde in de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid, nu elk van deze procedures al haar beslag ten gronde heeft gehad.

1.1. Op 6 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd afgewezen bij beslissing van 8 november 2011. Op 28 augustus 2018, bij arrest nr. 208 295, vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2. Op 3 januari 2012, diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd bij beslissing van 15 maart 2012 onontvankelijk bevonden.

1.3. Op 18 juni 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 maart 2014 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 222 038 van 28 mei 2019.

1.4. Op 27 augustus 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 15 april 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 175 902. Bij arrest nr. 222 039 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.5. Op 11 augustus 2015 diende verzoeker een vierde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 augustus 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 178 540. Bij arrest nr. 222 041 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.6. Op 23 september 2015 diende verzoeker een vijfde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 180 998. Bij arrest nr. 222 037 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.7. Op 25 maart 2016 diende verzoeker een zesde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 juli 2016 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 195 133. Bij arrest nr. 222 043 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen omdat het op 12 oktober 2016 werd ingetrokken.

1.8. Op 29 september 2016 diende verzoeker een zevende aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 april 2017 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 205 502, en werd verworpen bij arrest nr. 222 032 van 28 mei 2019.

1.9. Op 23 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingediende beroep is bij de Raad gekend onder het nr. 214 177, en werd verworpen bij arrest nr. 228 205 van 29 oktober 2019.

1.10. Ook op 23 december 2017 legt de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A.

voornaam: S. Y. C.

*geboortedatum: 27.08.1981
geboorteplaats: Cotonou
nationaliteit: Benin*

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 29.10.2012 en 12.04.2017 dewelke hem betekend werden in dezelfde periode. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

In zijn administratief dossier is er geen enkele aanwijzing waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene familie heeft in België.

Hierdoor kan geconcludeerd worden dat bij een terugkeer naar het land van herkomst er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 62, 74/11, §1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout een gebrek in de motivering, en voert daarmee ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Daarbij moet worden benadrukt dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3. Vooreerst moet erop worden gewezen dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu deze bepaling betrekking heeft op verwijderingsbesluiten, en niet op inreisverboden.

Het aangevochten inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, bepaling die de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Ze luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit § 1, tweede lid, 2° volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Er wordt gespecificeerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend inde periode tussen 29 oktober 2012 en 12 april 2017. Verder wordt erop gewezen dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoeker familie heeft in België en dat er dus geen schending is van artikel 8 van het EVRM, dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Verzoeker betoogt in het eerste middelonderdeel dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidssituatie, en er niet over werd gemotiveerd. Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang hij heeft bij deze grief, om de volgende redenen:

Het risico dat verzoeker inroept in het licht van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied, en kan in beginsel dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een dergelijke beslissing tot verwijdering.

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). Indien de specifieke situatie de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij ipso facto ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. De beweerde onmenselijke of vernederende behandeling, of risico op executie in het land van herkomst, heeft derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde, in de bijlage 13sexies, hierover zou dienen te motiveren.

In casu moet erop worden gewezen dat het beroep dat verzoeker had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarmee het inreisverbod gepaard ging, werd verworpen, onder meer op grond van de vaststelling dat alle beroepen die hij had ingediend tegen de beslissingen die voortvloeien uit zijn aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inmiddels werden behandeld, en geen van deze beroepen heeft geleid tot een vernietiging. Daarbij werd ook de meest recente aanvraag in ogenschouw genomen, en het feit dat het beroep tegen de daarop betrekking hebbende beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 222 032 van 28 mei 2019 onder meer omdat niet werd aangetoond dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In het arrest nr. 228 205 van 29 oktober 2019 oordeelde de Raad dat niet was aangetoond dat verzoekers gezondheidstoestand een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staat.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting omdat hij in afwachting was van de uitkomst van het beroep tegen de weigeringsbeslissing aangaande zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat volgens artikel 74/11, §1, 2° het volstaat dat een (één) vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd opdat wordt overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt onder andere verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2017, i.e. het bevel dat werd afgeleverd alvorens –meer dan 8 maanden later- verzoeker het voorwerp uitmaakte van een bijlage 13septies en de thans aangevochten bijlage 13sexies. Dit bevel van 12 april 2017 was uitvoerbaar; immers, het louter instellen van een vordering tot schorsing en/of een annulatieberoep ertegen brengt geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht -

het zogenaamde “*privilège du préalable*” - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, en om welke reden, de verwerende partij geen inreisverbod kon opleggen omdat hij niet had voldaan aan de terugkeerverplichting hem opgelegd bij het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2017. Dit bevel is overigens definitief in het rechtsverkeer, nu het annulatieberoep er tegen –nadat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid was bevolen na een *prima facie* onderzoek- werd verworpen bij arrest nr. 222 032 van 28 mei 2019.

Verzoeker stelt verder ook nog dat uit de motivering niet blijkt waarom hem een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht, moet de verwerende partij er blijk van geven dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Op die manier moet zij de verzoeker toelaten om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). In casu is hieraan voldaan: de verwerende partij stelde niet alleen vast dat niet aan de terugkeerverplichting was voldaan, maar ook dat verzoeker geen familie in België heeft en het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen, om vervolgens de duur ervan vast te leggen op twee jaar.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert inderdaad niet, zoals dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Niet alleen moet worden vastgesteld dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, en dus niet voor de maximumtermijn van drie jaar, maar ook dat verzoeker (in tegenstelling tot wat het geval was in de zaak die had geleid tot het arrest nr. 96520 waarnaar hij verwijst) niet aantoonde met welke relevante elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin brengt verzoeker concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In het derde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht.

Volgens het Hof van Justitie leidt niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker betoogt dat hij, mocht hij zijn gehoord, had kunnen vertellen dat zijn gezondheidstoestand nog steeds zorgwekkend was en hij nood had aan een medicamenteuze en psychiatrische opvolging. Zoals echter reeds bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel werd gesteld, kan niet worden vastgesteld dat en in welke mate dit van enige invloed zou zijn geweest op het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het enig middel moet in zijn geheel worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS